

[Christmas Møller.]

Lyst til i disse Timer at beskæftige sig med sligt, saa for min Skyld ingen Alarm. Vi siger, at vi ser Situationen som den konkrete Situation, den er, og vi mener, der maa findes en Løsning, og naar Ro og fredelige Forhold hersker, vil naturligvis det Problem, om man i al Almindelighed skal over til den tvungne Voldgift eller ej, kunne tages op til Drøftelse paa en ganske anden Maade. Dette foreligger ikke i Dag, og det har vi heller ikke taget Stilling til, men vi har peget paa, hvorledes vi mener, Spørgsmaalet skal løses.

Det Ændringsforslag, det konservative Mindretal har stillet, behøver jeg ikke at ofre mange Bemærkninger paa, fordi jeg allerede ved første Behandling antydede, hvorledes vor Betragtning vilde være. Vi siger: Arbejdet genoptages Mandag. Vi siger: En Voldgiftsret ned sættes, som skal træffe Afgørelse inden Fredag. Og hvis man spørger, om dette er for stort et Krav til en saadan Voldgiftsdomstol, svarer jeg: Hvad er det, man forlanger af den høje Rigsdag? Hvad er det, Folketinget i Virkeligheden skal gøre nu? Ja, det skal tage Stilling til nøjagtigt det samme, som Voldgiftsdomstolen skal tage Stilling til i Løbet af Dage. Vi stiller Forslag om en bestemt Sammensætning af Voldgiftsretten, ikke helt den samme som i 1934, men jeg har i Udvalget sagt, at om dette kunde der forhandles. Vi stiller Forslag om, at Voldgiftsrettens Kendelse skal være endelig og ikke maa omfatte mere end 2 Aar.

Dette gælder det løbende Konfliktstof. Med Hensyn til de i April og indtil med 1. Juli udløbende Overenskomster skaber vort Forslag i Modstrøning til Regeringens, som meget nemt, navnlig ved den Maade, hvorpaa det er stillet op, kan føre Landet ud i Konfliktsituationer i Løbet af kort Tid, en Løsning, saaledes at andre og vigtige Spørgsmaal kan tages op til Behandling og Afgørelse. Vi siger: Parterne skal saa vidt muligt søge at komme overens; kan de det ikke, skal Forligsinstitutionen mægle, og kan den ikke skabe Fred, træder Voldgiftsretten i Funktion.

Ved første Behandling sagde Statsministeren, at der var saamænd ikke saa stor Forskel mellem dette og det, Regeringen har foreslaaet. Jeg siger til Statsministeren og til Regeringen, at med det Ændringsforslag, der foreligger fra vor Side — og det samme gælder i det store og hele det Ændringsforslag, der foreligger fra Partiet Venstre, og jeg tror ogsaa, at Partiet Venstre vilde have været villigt

til at forhandle, hvis man havde været imødekommende, hvad ogsaa jeg mener, man ikke har været —, foreligger der en saadan Situation, at Regeringen i Løbet af Dagen i Dag kan sikre, at der paa hele dette Omraade ikke kommer Arbejdskonflikter i Aar og for en stor Del heller ikke til næste Aar. Det er det, der er tilbudt over for den høje Regering, det er det, der staar fast, og Regeringen paatager sig efter min Opfattelse et ganske afgørende Ansvar, hvis den viser dette fra sig.

Men jeg tror heller ikke, den gør det.

Jeg tror, at Regeringen maaske har været af den Mening, at den her i Folketinget skulde vise sit sande Ansigt og vise, at den ønskede at være klassebetonet, hvilket Regeringens Forslag jo er. Jeg kan ikke tænke mig, at den skulde nægte at modtage vor fremstrakte Haand.

Med Hensyn til økonomiske Betragtninger skal jeg blot sige, at vi faar jo senere Lejlighed til en almindelig Drøftelse. Yderligere skal jeg sige, at der staar i Betænkningen, at Udvalget har stillet Ændringsforslag Nr. 3. Jeg kan ikke sige, det er en Fejl, men det er for saa vidt løbet med i den Forstand, at naar man ikke deltager i Indstillingen, saa plejer man ikke at stille Ændringsforslag, men naar det er sket her, har det sin særlige Forklaring deri, at man fra alle Sider var enig om, hvad Bilagene skulde indeholde, nemlig selve Mæglingens Forslag og Overenskomsten mellem Slagterierne og Slagteriarbejderne, og derfor kunde man naturligvis ikke indvende noget imod, at den Fejl blev ændret, og det er kun det, der sker ved Ændringsforslag Nr. 3, om hvilket vi i øvrigt vil afholde os fra at stemme.

Det uden for Betænkningen stillede Ændringsforslag kan vi ikke stemme for, men maa stemme imod, og jeg henviser til, at vi under ingen Omstændigheder, ej heller under den videre Behandling af denne Sag, vil blande andre Spørgsmaal ind i denne.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 2 vil vi afholde os fra at stemme.

Ved tredje Behandling vil vi stemme imod — hvis man ikke allerede besinder sig her i Folketinget. Men — Regeringen kan lige saa godt springe i det som krybe i det.

Rager: Desværre er det ikke lykkedes gennem Gaarsdagens og Nattens Udvalgsarbejde at naa til en Flertalsindstilling, der rummer alle de fire store Partier, til Folketinget her, men man maa nøjes med en Flertalsindstilling, bag hvilken de to Rege-